

Gemeente van onze Heer Jezus Messias

1. De keuze voor de schriftlezingen op deze gemeentezondag was al snel gemaakt in de commissie Vorming en Toerusting, nadat we het thema ‘Loslaten om elders verder te gaan’ hadden bepaald. Want gaat het om loslaten, om breken met het verleden, dan kom je uit bij – hoe kan het ook anders – bij Abraham, als het om het Oude Testament gaat, en bij de allereerste leerlingen van Jezus, waar het om het Nieuwe Testament gaat. Dan kom je uit bij het roepingsverhaal van Abraham, aan het slot van Genesis 11 en het begin van Genesis 12, bij die woorden: ‘Ga, jij, uit je land, uit je maagschap en uit je vaders huis naar het land dat ik je zal laten zien’ (Gen. 12:1). Het zijn woorden die wel gezien worden als het begin van Israëls geschiedenis. Daar kan je bijbels-theologisch gesproken dan misschien wel je vraagtekens bij hebben, want dat begin ligt toch eigenlijk eerder, in Genesis 5, maar helemaal vreemd is het ook weer niet om hier het begin van Israëls geschiedenis te zien, omdat daarmee direct duidelijk is dat de eerste stap die een kind des geloofs, als ik het even ouderwets mag zeggen, zet, een stap is van iemand die breekt met alles wat hem/haar vertrouwd is. Het is het gevolg van een stem die iemand hoort. De stem die zegt: ‘Ga, jij.’ Geef je daaraan gehoor, dan betekent dat automatisch een breuk met het vertrouwde.

Zo kregen ook de leerlingen van Jezus een stem te horen, toen ze druk aan het werk waren, de stem die zei: ‘Kom hier, volg mij’. En dan klinkt direct daarna het eerste woord van ons thema: ‘loslaten’. Hoort u maar: ‘Zij nu lieten hun netten los/achter en volgden hem’ (Mat. 4:20). Dat gebeurt bij de roeping van Petrus en Andreas, zijn broer. Idem dito bij de tweede roeping direct daarna. Ze worden eerst geroepen, en ook bij hen hoor je direct daarna het woord ‘loslaten’. ‘Zij dan lieten gelijk het schip en hun vader los/achter en volgden hem’ (Mat. 4:22).

2. We kozen voor deze schriftlezingen, omdat de sluiting van de Bethelkerk zo voelt: als een moeten breken met wat je vertrouwd mee was, met een kerk waar je kind aan huis was, waar we ons kind van één Vader voelden, helemaal als we het Onze Vader baden, waar we met elkaar een gemeenschap vormden van mensen die oog voor elkaar hebben, waar we naar het bijbels verhaal luisterden, dat bijbels verhaal met elkaar bespraken, met elkaar een weg zochten hoe als een messiaan in het leven te staan. Het was ook de plek, waar we naar elkaars levensverhalen luisterden. Dat laatste in het bijzonder tijdens het koffiedrinken na de kerkdienst, bij Open Maaltijden, en op al die andere momenten dat we elkaar zagen en ontmoeten.

Loslaten moeten we dit alles. En dat doet pijn om hier niet meer de blik op de Bethelramen te kunnen richten, om hier in deze ruimte Gods lof te zingen, om op de eerste zondag van de maand naar deze tafel te kunnen lopen. Maar ik hoop dat u mij goed hoort, in het bijzonder ook woordjes als ‘hier’ en ‘deze’, hoe moeilijk en verdrietig het ook is, we moeten ons ook realiseren dat dit niet het eind van de kerk en het kerk-zijn als zodanig is. We gaan wel ergens anders verder. En natuurlijk, dat zal in het begin best wel wennen zijn, maar die ervaring kennen velen van ons ook. Het is die ervaring die je opdoet, wanneer je verhuist. Ook dan kom je in een nieuwe kerk terecht, en moet je wennen aan de manier waarop het in die kerk toegaat. Daar kan het soms heel anders toegaan, maar het grondpatroon is wel hetzelfde. Het is niet minder een plek waar gebeden wordt, waar het kyrië wordt aangeheven en Gods lof gezongen wordt. En de kansel mag er anders uitzien, maar er wordt wel uit hetzelfde evangelie gelezen. Niet minder wordt er Gods Woord verkondigd. En ook elders staat een avondmaalstafel, waar een mens met brood en wijn gevoed wordt, en zo de gemeenschap met Hem wordt ervaren, om daarna, gevoed en wel, je levensweg te kunnen vervolgen.

Kortom, het is toch ook een manier hoe je kijkt. Kijk je echt goed, met open ogen, dan kan het toch niet anders of je ziet daar hetzelfde gebeuren als hier. En ook daar vind je een gemeenschap van mensen, met wie je gemeenschap zult ervaren. De vraag is meer: ga je je ook openstellen, zoals je dat hier deed?

3. Ik zei: zo voelt de sluiting van de Bethelkerk: als een moeten breken met wat je vertrouwd was, zoals Abraham dat overkwam, en zoals de eerste leerlingen van Jezus dat deden. Weet u wat mij in die twee verhalen altijd weer treft, steeds weer opnieuw, dat is dat breken, dat loslaten in geen van beide verhalen, noch in Genesis 12, noch Matteüs 4 geproblematiseerd wordt. We horen geen hele verhandelingen hoe moeilijk dat voor Abraham is geweest, noch ook voor Jezus’ leerlingen. Hoe anders is dat bij ons. Loslaten is iets wat wij maar erg moeilijk kunnen. Dat is rond de sluiting van deze kerk opnieuw wel gebleken. En Abraham en Petrus en Andreas, Jacobus en Johannes zijn echt niet veel andere mensen dan wij. De vraag die ik hier vanmorgen dan ook in het midden wil leggen, of dat niet een teken is, een teken dat we misschien toch wel verder van het evangelie af zitten dan we zelf denken, als dat loslaten zo’n probleem blijkt te zijn. En toch moet het wel kunnen, en geloof ik erin dat wij dat ook kunnen: loslaten.

Het kan ook, als we ons voor ogen houden dat toch eigenlijk alleen verandering is van plaats, respectievelijk gebouw. Op die andere plaatsen, Abdij en Bosbeskapel, Berg- en/of Shalomkerk, daar staat dezelfde tafel en ook daar staat een kansel, waarvandaan Gods Woord verkondigd wordt. Met de bedoeling dat daar mensen naar toe komen.

Wat zou het mooi zijn, als het vervolg in de lijn van het evangelie zou zijn, net zo simpel als daar. Iets in deze trant: 'en zij lieten de Bethelkerk los en trokken verder naar kerken in de buurt.' Zouden we zo niet laten zien dat we kinderen van Abraham zijn, en mensen die iets van Jezus hebben begrepen?

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

*Gemeentezondag, 2 juni 2013
Bethelkerk, Den Haag-Loosduinen
ds. Nico Riemersma*